

РЕШЕНИЕ

№ 2328

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 09.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **920** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Г. Б., чрез адв. К. С. П. от САК, със съдебен адрес [населено място], ул. „131“, № 2А, вх. А, ап. 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0906-000316/13.11.2021 г., издадена от Н. В. Н. – началник сектор към ОДМВР – Л..

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Твърди се, че същият е издаден в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че заповедта е необоснована. Сочи се, че в заповедта не била посочена конкретната хипотеза на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Изтъкват се съображения за противоречие с целта на закона. Иска се отмяна на обжалваната заповед и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван. В депозирано становище по същество излага доводи за незаконосъобразност на заповедта. Приложен е и списък на разноските.

Ответникът – Н. В. Н., на длъжност Началник сектор към ОДМВР – Л., не се явява и не е представляван.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По отношение на жалбоподателката в настоящото производство със № 21-0906-000316/13.11.2021 г., издадена от Н. В. Н. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП, в качеството му на водач на лек автомобил А. А8, с табели с регистрационен номер [рег.номер на МПС] , за това, че на 13.11.2021 г., около 04.10 часа в [населено място] на ул. Търговска, до транспортен мост, с посока на движение към ул. В. Л. управлявал посочения лек автомобил и отказал да бъде изпробван с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 с фабричен номер ARNA-0114 за употребата на алкохол. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0038489 и 8 бр. холограмни стикери за валидност и сигурност на проба с номер А039715. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП за което е съставен АУАН Серия GA №473690. Със заповедта е отнето временно свидетелството му за управление на МПС №[ЕИК] и контролен талон № [ЕГН], до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По делото няма доказателства на коя дата заповедта е била връчена на жалбоподателя, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок и е допустима за разглеждане. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения.

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л.40/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“, ГД „Гранична полиция“ – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 295з-805/25.04.2017 г. /л. 37/ Директорът на ОДМВР - Л. е определил с т. 1.6 да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП началниците на сектор „Охранителна полиция“ в РУ при ОДМВР – Л., за нарушения по ЗДвП. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. След като установи, че заповедта е издадена от компетентен орган, съдът намира, че същата е издадена в предписаната от закона форма с необходимото съдържание. Посочени са всички съставомерни признаци на нарушението, като от обективна и субективна страна се констатира наличието на материалните предпоставки за

издаването ѝ.

С оглед изложеното дотук, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед или които да обусловят нейната отмяна на формално основание. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лице-водач на МПС, като е налице съответствие между словесното описание на нарушението, дадената му правна квалификация и основанията за издаване на заповедта. В тази връзка неоснователно се твърди, че не е посочена конкретна хипотеза на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. От съвкупния анализ на доказателствата, включително и от словесното описание на нарушението в ЗППАМ не остава съмнение, че се касае за отказ на жалбоподателя да бъде изпробван с техническо средство за употребата на алкохол. Изложените във възраженията срещу АУАН доводи също недвусмислено показват, че се касае за такъв отказ и жалбоподателят е бил наясно с параметрите на повдигнатото му административно обвинение и за същността на нарушението, което е извършил.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. Безспорно се установява, че жалбоподателят е отказал да бъде изпробван за употребата на алкохол. В тази връзка са налице достатъчно непротиворечиви доказателства – доклад с рег. № 90бр-10193/08.12.2021 г., АУАН серия ГА бл. № 573690, допълнителни сведения към възражението срещу акта, сведения от мл. инсп. Й. Й., мл инсп. К. А. Ю., мл. инсп. П. К., мл. инсп. Г. Г., докладна записка рег. № 90бр-8296/14.10.2021 г., талон за медицинско изследване № 0038489. Констатациите, обективирани в писмените доказателства не са оспорени в хода на настоящото производство и не са ангажирани доказателства в обратната насока.

Неоснователно е възражението за противоречие на заповедта с целта на закона. Приложимият материален закон – ЗДвП, предписва, че ПАМ се прилагат за

осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Лишаването от СУМПС на водач, който е извършил административно нарушение, посочено в диспозицията на съответната правна норма, е несъмнено начин за преустановяване на нарушението и целта на тази ПАМ е именно осигуряване на безопасността на движението.

В обобщение съдът намира, че е налице фактическият състав, при който органите на ОДМВР в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗПАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. Г. Б. с ЕГН [ЕГН] , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0906-000316/13.11.2021 г., издадена от Н. В. Н. – началник сектор към ОДМВР – Л..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: